ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ —БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 174. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ВЕРЕСНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, SEPTEMBER 17, 1976 No. 174. VOL. LXXXIII

ПРОФЕСОР ДМИТРО ЗАЙЦІВ З БРАЗИЛІЇ ВЗЯВ УЧАСТЬ В МІЖНАРОДНОМУ З'ЇЗДІ ЕНТОМОЛОГІВ В ЗСА

Проф. д-р Д. Зайців в розмові з ред. Людмилою Волянською

Ню Джерзі (Л. В.) — В дорозі з Вашінгтону, де в останніх днях серпня відбувся 15-ий Міжнародний з'їзд ентомологів, відвідав метрополітальний Ню Йорк і Джерзі Сити наш відомий учений світового визнання, зоолог-ентомолог, проф. Дмитро Зайців з Ріо-де-Жанейро, Бразилія, загостивши недавно до УНС і „Свободи".

В розмові з редакторами „Свободи" учений-сеньйор з ентузіязмом, якого не пригасили його поважні роки, розповідав про найдорожчі йому речі: Українську Вільну Академію Наук, членом-основником якої він був понад 25 років тому, та про своє замилування ентомологією, що датується ще раннім дитинством. Виростаючи в родині відомих освітніх діячів (про його батька Варфоломія Миколаєвича Зайцева та його вклад в освіту Дніпропетровщини пишеться в серії „Міста і села України", а його сестра Тетяна, визначний мовознавець і редактор рос.-укр. словника Ін-ту мовознавства АН УССР), вже з семилітнього віку проф. Зайців в рідній Дібрівці на Запоріжжі почав збирати колекції комах, а з часом це замилування ентомологією зростало і завершилося дипломом, докторатом з зоології та численними науковими працями з комахознавства. Учений досі опублікував з цієї ділянки 150 наукових праць, кілька скриптів лежить готових до друку; він відкрив, дослідив, описав і назвав 200 нових видів жуків і цим здобув собі славу серед колеґ-учених цієї галузі природознавства.

Праця професора не обмежувалася самою дослідною діяльністю, бо він так само ревно навчав у вищих шко-
(Закінчення на стор. 4-ій)

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ВІДКРИВ ДРУГИЙ АКАДЕМІЧНИЙ РІК ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ В БАВНД БРУКУ

Бавнд Брук, Н. Дж. — (з. с.) — Архиєпископ Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви в ЗСА, архиєрейським благословенням і закликом до „священного горіння до науки", офіційно відкрив другий академічний рік Духовної Семінарії ім. св. Софії тут в середу, 15-го вересня, в присутності професорського складу, на чолі з деканом о. Франком Істочином, 12-ох студентів Семінарії, членів Консисторії і гостей.

„Ви є своєрідними 12-ма апостолами — сказав Владика Мстислав до молодих семінаристів, — бо ви є основоположниками і станете першими випускниками цієї Семінарії, цього нового почину нашої Церкви, яка є частиною великої української спільноти".

Церемонію відкриття в 6-ій годині увечорі попередив молебень, що його відправив о. Ф. Істочин в церкві-пам'ятнику св. Андрея при участі Владики Мстислава, семінаристів, оо. Артемія Селепини, голови консисторії, Богдана Желехівського, д-ра Юрія Шумовського, Йосипа Крети, членів факультету, д-ра Едвіна Томаса, провоста Теологічної Семінарії в Ню Бронсвіку, і гостей. Відкриття академічного року відбулося в головній навчальній залі будинку семінарії, при, вході до якої Владику Мстислава привітали хлібом і сіллю два наймолодші семінаристи, Микола Даллендорф і Андрій Партикевич, обидва з Чікаґо.

Словами заохоти до науки, вказівками на обраний шлях служіння Богові, українській православній церкві, громаді і цілому українському народові зверталися до семінаристів проф. д-р Іван Коровицький, продекан, головний бібліотекар і професор історії Української Православної Церкви, о. декан Ф. Істочин, який рівнож зложив подяку д-рові Е. Томасові за зрозуміння потреб молодої семінарії і співпрацю у всіх фазах навчання, і вкінці д-р Е. Томас, який висловив пошану і подив
(Закінчення на стор. 4-ій)

Канадська преса інформує про українок на „Габітат"

Йорктавн, Канада (СФУЖО). — „Жінка з Йорктавну на Конференції ГАБІТАТ". Під таким заголовком появилась у щоденнику м. Йорктону в Канаді інтерв'ю з місцевою лікаркою д-р Стефанією Потоцькою. Як відомо вона була представницею Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) на цій Конференції. Спільно з представництвом СКВУ пп. Христиною Ісаїв і Андрієм Семотюком вона плянувала виступ української делеґації.

У щоденнику „Йорктавн Нюз" вміщена світлина д-р Потоцької та деякі дані про її громадську кар'єру. З того довідуємось, що в 1952 р. вона була радною м. Йорктавну (перша жінка в Міській Раді), а в 1964 р. була відзначена папською медалею, найвищим відзначенням для жінки в католицькій церковній системі.

Слідує кілька даних про перебіг конференції Габітат Згадавши про програму і ціль Конференції, д-р С. Потоцька називає видатні особистості і їх виступи. Це були — антрополог Маргарита Мід і публіцист Барбара Ворд. Дальше згадує провідні особистості Канади, прем'єра Трудо і представника Канади в ОН Моріса Стронґа. До речі, оба ці представники не погоджувались із собою у справі використання атомової енергії. Вкінці д-р Потоцька переходить до ролі і завдань української делеґації.

Хоч українці і українки у числі 12 осіб старались зайняти становище до тем Габітат-у, то найсильніше атакували засаду справедливости, яка теж належала до основних принципів тієї Конференції. Тут ішлося про насильне переселювання, що його проводять в Україні, про нищення культурних пам'яток, як церков і цвинтарів, про насильне прив'язання селянина до колгоспу і т. д. Та найбільшого спротиву осягнула делеґація, виступаючи на совєтській пресовій конференції з доказами згаданого безправства. А
(Закінчення на стор. 4-ій)

ПРЕМ'ЄР ТРУДО ПЕРЕВІВ „ГОЛОВНУ ОПЕРАЦІЮ" КАНАДСЬКОГО УРЯДУ

Оттава, Канада. — Ройтерс інформує, що прем'єр-міністер канадського уряду П'єр Елліот Трудо поробив великі зміни у свойому кабінеті, замінивши численних міністрів людьми з молодшої ґенерації, як також увів до кабінету кількох жінок. Першим на зустріч реформаторським бажанням Трудо пішов добровільно найстарший член кабінету Мічелл Шарп, один з найбільш поважаних в Канаді політичних діячів, який займав позицію голови Королівської Канадської Тайної Ради. З огляду на погіршення економічної ситуації, в Канаді помічався спад довір'я до урядової Ліберальної партії і тому Трудо рішився на, як це він називає, „головну операцію", щоб цю ситуацію направити. В наслідок цієї „операції" до кабінету введено сім нових міністрів, а вісім пересунено на нові становища. У середу вечером новий кабінет був заприсяжений генеральним губернатором Жулесом Лежером. До кабінету увійшов перший раз в історії Канади міністер індіянського походження. Зміни переведено також в міністерстві зовнішніх справ. Аллен МкЕкен, дотеперішній міністер закордонних справ, очолив Конфіденціяльну Раду, а на його місце був назначений Дон Джемісон, колишній міністер індустрії і торгівлі. Зміна однак не означає нового напрямку у закордонній політиці Канади. Три жінки, які увійшли до кабінету, занимають релятивно менш важливі пости — міністерства виховання, спорту і комунікації.

Африканські лідери песимістично наставлені до пропозицій Кіссінджера

Дар Ес Салаам, Танзанія. — Президент Танзанії Юліюс К. Нейрере заявив у середу, 15-го вересня ц.р., що після кількагодинної розмови, яку він перевів з державним секретарем ЗСА Генрі Кіссінджером, який перебуває тепер з офіційною візитою в Африці, він не почув нічого такого, що вказувало б на будь-який зворот, або давало можливість шляхом переговорів знайти розв'язку конфлікту в Південно-Західній Африці чи Родезії. Розважаючи над проблемами Південної Африки, яка, на думку президента Нейрере, являється головним вузлом, що його треба розв'язати, африканські лідери, вислухавши пропозицій Кіссінджера, висловили сумніви у спроможність Кіссінджера розв'язати і цю проблему у практикований ним дипломатичний спосіб. Але на своїй власній пресовій конференції Кіссінджер запевняв кореспондентів, що певний поступ у розв'язці африканської проблеми вже зроблено, може навіть перед його приїздом до Африки, у розмовах з прем'єр-міністром Південної Африки Джоном Форстером, який відіграє головну ролю не тільки у Південній, але також в Західній Африці, як також в Родезії. Також розмови з лідерами чорної Африки, які він розпочав кілька місяців тому, вказують, що обидві сторони — біла меншість і чорна більшість населення в Африці, схиляються до розв'язки конфлікту мирними засобами, а не шляхом війни.

ТРИ ДНІ НА „УКРАЇНІ" — ОСЕЛІ ОДУМ-У

Репортаж О. Шевченка

Лондон, Канада — Вже третього вересня 1976 року по різних дорогах ЗСА й Канади можна було зустріти авта з наліпками „Україна" або синьо-жовтим прапорцем. Зупиняємося, розпитуємо — довідуємося, що й вони спішать на одумівську зустріч на власній оселі „Україна" в Лондоні, Онтаріо, Канада. Цьогорічна зустріч присвячена пам'яті найвидатнішого політично-державного діяча нової доби С. В. Петлюри. Молодь і старші прибувають все більше й більше, а невтомні працівники під проводом голови Корпорації М. Співака, СВП, ще докладають деякі речі, щоб остаточно приготувати Оселю до зустрічі. Адже ж величезну модерну залю почали будувати всього лише кілька місяців тому...

Праця - освячення- змагання

В суботу на „Україні" закипіло життя. Там переводиться засідання ЦК ОДУМ-у, на якому підсумовується зроблена праця, обговорюються різні проблеми й разом з тим плянується на майбутнє. Десь в год. 2-ій всі збираються до прибраної залі, де Владика Миколай переводить чин її освячення.

Кількість авт все збільшується. Чуються вигуки радости й задоволення. Спортова площа стає центром уваги і тут молодь зустрічається, тут молодь змагається. Детройтська дружина відбиванки цього року рішила перемогти. Їхня віра й завзятість увінчалася успі-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Пропонують 5-денний тиждень для школярів в СССР

Москва. — З початком шкільного року в СССР знову батьки заговорили про п'ятиденний шкільний тиждень, замість шестиденного, як досі там є і було. В „Литературной Газете" з 25-го серпня надруковано листа батьків, які поновно пропонують шкільну п'ятиденку і вмотивовують це тим, що вона потрібна учням, щоб, давши школярам додатковий вихідний день (суботу, до існуючої неділі), уможливити батькам і дітям спільні кінці тижня; батьки бо в той спосіб матимуть більше змоги зайнятися вихованням своєї дитини, організуючи спільний відпочинок в родині. При великій зайнятості обох батьків, які працюють на виробництві, це просто необхідно, — твердить лист в „Л. Г.", — якщо батьки хочуть бачити своїх дітей не тільки освіченими, але й чутливими, добрими, сердечними людьми"...

На Темпл університеті заповідають Українські Дні

Філядельфія (Н. Н.) — Заходами Українського Студентського Клюбу на Темпл університеті у Філядельфії відбудуться тут Українські Дні. Університетська бібліотека влаштовує в днях 19 вересня до 8 жовтня виставку українських мистців, що діють в цьому великому скупченні українців. На відкритті виставки, в неділю, 19-го вересня, год. 2-5 по полудні, виступить з програмою відомий театральний і телевізійний актор Василь Шуст. На це відкриття спеціяльно запрошені алюмни університету, щоб в цей спосіб встановити контакт зі студентами.

На дні виставки заплянoвано додатково 5 спеціяльних лекцій та імпрез. Голова Клюбу Сергій Ковальчук сподіється, що ця програма зактивізує студентів, багато з яких покінчили наші суботні і цілоденні школи у Філядельфії або походять з наших старих поселень у Західній Пенсильвенії.

Заінтересування нашими клюбами на кількох університетах в останніх роках зростає, Ці клюби федеруються у „Студентській Громаді", що її недавно очолив Олег Завадівський з Пенсильвенійського Університету.

Ще один успіх в праці Спортової Централі Америки і Канади

Рочестер, 29 серпня 1976. — На університетському стадіоні Рочестерського Технологічного Інституту покінчено традиційні, XVII з черги змагання за першість УСЦАК в ділянці легкої атлетики, які при участі 165 української молоді із семи осередків — закінчилися бажаним успіхом.

В загальному точкуванні усіх груп — 1-ше місце виборола команда Пласту з Торонта — 730 точок; 2-ге місце зайняли спортовики СУМ з Торонта — 392 точки; 3-тє місце припало команді Пласту з Клівленду — 302 точки; 4-те місце Пластунам Чорноморцям — 188 точок; 5-те місце „Черникові" з Детройту — 65 точок; 6-те місце Пласт-СУМ з Боффало — 61 точка; 7-ме місце спортовикам з Рочестеру — 7 точок.

Під час змагань встановлено 7 жіночих та 5 чоловічих рекордів. Група Пласт Торонто, здобула 21 золотих медалів; група СУМ Торонто — 14 з. м.; група Пласт, Клівленд — 11 з. м.; група Пласт - Чорноморці — 8 з. м.; група Пласт-СУМ, Боффало — 2 з. м.; група „Черник", Детройт — 1 золоту медалю.

Господарем змагань було Українсько - Американське Спортове Товариство, Рочестер. Змаганнями проводила суддейська і спортова колеґія з Торонта.

Проф. Я. Розумний – діючий голова Славістичного Відділу Манітобського університету

Вінніпеґ, Канада. — З Манітобського університету інформують, що на рекомендацію декана Гуманістичного факультету цього університету, д-ра Д. МекКарті, Президентові й Раді губернаторів, проф. Ярослава Розумного призначено діючим головою Славістичного департаменту при цьому університеті.

Проф. Розумний перебрав свої функції 1-го вересня 1976 р. Його каденція триватиме до 30-го червня 1977 р.

Згідно з правильником Манітобського університету, після оголошення поза університетом позиції голови, окремий комітет, в листопаді ц.р., вибере з-поміж кандидатів голову департаменту на довшу каденцію.

Бувший голова департаменту, проф. Яр. Рудницький і проф. С. Погорілий залишаються при департаменті викладачами до 30-го червня 1977р., після чого вони відходять на пенсію.

На 1977-78 академічний рік при Славістичному відділі Манітобського університету відкриваються дві позиції для славістів у ділянці україністики й русистики.

Прохання з життєписом і списком публікацій надсилати до:

Prof. J. Rozumnyj, Acting Head, Department of Slavic Studies, University of Manitoba, Winnipeg, Manitoba, Canada, R3T 2N2.

Совєтська преса продовжує напасті на радіостанції „Свобода" і „Вільна Европа"

Москва. — Совєтська преса веде майже перманентну кампанію проти радіостанцій „Радіо Свобода" і „Вільна Европа", які мають свої бюра і надавчу апаратуру в Мюнхені. Останньо з такою атакою виступила знову газета „Известия", яка твердить, що „отруйливі" авдиції названих радіостанцій є суперечні із засадами підписаної минулого року в Гельсінках декларації про мир і співробітництво. „Известия" при тому заявляють, що редакція перевела докладну „аналізу" програм обидвох радіостанцій, передаваних в часі від квітня до серпня ц. р., і „не знайшла ні одної об'єктивної авдиції". Усі програми, згідно з опінією „Известий", що їх передають радіостанції „Радіо Свобода" і „Вільна Европа" є антисовєтські і з кожним днем вони набирають форм посиленої психологічної війни".

Напасті на обидві радіостанції, а також на „Голос Америки", ведуть не тільки совєтські газети, але також радіостанції, які передають свої авдиції також різними мовами світу. В останній такій передачі московська радіостанція, покликаючись на лондонську газету „Дейлі Мейл", закинула урядові ЗСА, що він намагався одержати дозвіл від британського уряду на побудову радіостанцій у Великій Британії, не згадуючи, що британський уряд заперечив ці поголоски, назвавши їх видумкою газетних кореспондентів.

Відомості про те, що передачі радіостанцій „Радіо Свобода", „Вільна Европа" і „Голос Америки", слухає чим раз більше осіб в Совєтському Союзі і сателітних країнах, мусять бути правдивими, бо інакше не було б такої гострої реакції офіційної совєтської преси і радіо проти діяльности названих радіостанцій, які, як відомо, передають різними мовами народів Східньої Европи правдиві вістки про події на Заході і за залізною заслоною.

ВИСТУПИТЬ ПІД ЧАС ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ НА СОЮЗІВЦІ ЦІЄЇ НЕДІЛІ

Дитячий хор „Молода Думка" із своїм диригентом Семеном Комірним

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПОМЕР ГЕН. АРКАДІЙ ВАЛІЙСЬКИЙ — ВИЗНАЧНИЙ ВІЙСЬКОВИК

Ню Йорк. — Коли це число газети було вже замкнене, наспіла сумна вістка, що тут помер на 82-му році життя ген. штабу ген. хор. Аркадій Валійський, визначний віськовик, який до останніх днів свого життя брав активну участь в українському комбатантському житті. Похорон заповіджений на вівторок, 21-го вересня, на українському православному цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку з похоронного заведення Петра Яреми.

ДЕНЬ УНС ЧІКАҐСЬКОЇ ОКРУГИ

Чікаґо, Ілл. — В неділю, 19-го вересня ц.р. на площі СУМА-ООЧСУ — 135 Е. Ілліной вулиця в Палатайні, відбудеться День Українського Народного Союзу Чікаґської Округи. У програмі свята: Служба Божа в місцевій церкві; год. 12:30 піднесення прапорів і відкриття; змагання дружини копаного м'яча і відбиванки; вибір королеви Чікаґської Округи УНС; виграші цінних еспонатів; товариська забава при оркестрі п. Шаха. У випадку непогоди Свято відбудеться в залі СУМА при цій самій адресі.

ПРОФ. Д-Р ЛЕОНТІЙ ДМОХОВСЬКИЙ ВАЖКО ХВОРИЙ

З достовірного джерела інформують, що д-р Леонтій Дмоховський, професор вірології і електронної мікроскопії в Тексаському університеті в Гюстоні, відомий дослідник злоякісних туморів, важко захворів на серцеву атаку із комплікаціями в легенях та перебуває в одному із шпиталів в Гюстоні. Вся українська громада бажає нашому заслуженому для людства науковцеві швидкого і повного видужання.

ТУСМ матиме Західній пленум цієї суботи

Клівленд, Огайо. Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського (ТУСМ) відбуде свій Західній пленум цієї суботи і неділі, 1-19 вересня, в залі церкви св. Йосафата при 5720 Стейт Ровд в Пармі.

Осередки діяльности в Клівленді - Пармі, Піттсбурґу, Детройті, Чікаґо, Мілвокі та Міннеаполісі візьмуть участь у цьому пленумі. Микола Климишин матиме головну доповідь на тему: „Степан Бандера в революційному періоді Другої світової війни і наслідки цього етапу на сучасний рух спротиву в Україні".

Також відбудуться панелі на такі теми, як роля ТУСМ-у в громадському житті, Конґрес УККА та інші суспільні питання.

Пленум закінчиться товариською зустріччю і обідом в неділю після полудня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пам'ятаймо про „того третього"

Не всі ми, українці на поселеннях, здаємо собі справу з того, якими темними і різноманітними шляхами бродять серед нас на Заході агенти КГБ, займаючись провакаціями, підшептами, „передаванням листів з України", коментуванням прерізних правдивих і неправдивих відомостей з українського політичного, громадського і церковного життя, виступають за „чистоту української культури" за її відрубність від політики (журнал „Обрії"), критикують більш чи менше вдалу працю наших центральних політичних і громадських надбудов — СКВУ, УККА, КУК, СУБ, ЦПУЕН та інші крайові організації включно з молодечими, витворюючи тим самим атмосферу недовір'я мас до організацій і провідних одиниць, намагаючись їх дискредитувати в очах частини нашої громадськости, щоб — як кажуть — у каламутній воді ловити свою рибку.

До таких провокацій належить, як згадано, обчорнювання провідних одиниць з-посеред української політичної еміграції, які в українському зорганізованому житті займають провідні становища, або своїм знанням й інтелектуальними здібностями та своєю кропітливою працею причиняються до популяризації української визвольної справи серед народів Заходу, або, займаючись аналізою підсовєтського життя, викривають злодіяння совєтсько-комуністичної нелюдяної системи, яку не всі на Заході належно розуміють і яка становить для західніх демократичних систем велику загрозу.

У цьому каламутному ділі допомагають своїм агентам леґальні совєтські чинники, які не тільки читають і студіюють українську закордонну пресу, але також користуються архівними матеріялами КГБ і звідомленнями дипломатичних закордонних служб та їх відповідно спрепаровують і коментують. Про останню таку „допомогу" совєтським агентам письменника Сергія Плачинди, який виступив був на сторінках кагебівської газети „Вісті з України" проти трьох відомих українських політиків і публіцистів, була вже вістка в „Свободі". Ці напади не були першими. Жертвами провокацій ставали в минулому численні діячі, які активно працювали в зорганізованому житті нашої спільноти.

Треба, отже, бути надзвичайно обережним, щоб не стати жертвою совєтської провокації, яка зумисно поширюється, щоб внести замішання серед української національно свідомої спільноти і відтягнути її від активної участи в організованому житті і тим самим применшувати вплив українських поселенців на політику західніх держав у відношенні до СССР. Треба постійно пам'ятати про „того третього", який не гребує жадними засобами, що тільки послабити нашу зорганізованість і тим самим нашу силу та наші спроможності допомогти нашому поневоленому народові в його змаганнях до вимріяної волі і незалежности.

УССР розширюватиме „виробничі потужності" в Індії

Київ. — Заступник голови Держплану УССР Б. Цьомая інформує в підсовєтській українській пресі про економічну співпрацю Української ССР з іншими країнами. Згідно з цими даними: Чехо-Словаччина братиме участь у будівництві Дніпровського гірничо-збагачувального комбінату (Кривий Ріг), Польща — у спорудженні Північного гірничо-збагачувального комбінату (теж Кривий Ріг), Німецька Демократична Республіка — в організації виробництва кальцинованої соди на Червоноперекопському содовому заводі. Натомість з участю України „розширятимуться виробничі потужності", — каже Б. Цьомая, — на металурґійних заводах у Бгалії та Бокаро (Індія).

В. Ґут Кульчицький

ТРИ ЛИСТИ І ПРОБЛЕМА СЕПАРАТИЗМУ

С. Войцеховський у „Новому Русскому Слові" звичайно пише про білоруські, польські і українські справи. Недавно помістив він там серію дописів п.н. „Українська преса". Описує він у них з відповідними власними коментарями різні події і проблеми української діяспори. Так от, напр., сьомий допис присвятив він відносинам між українцями-католиками і Ватиканом, восьмий — реакції українців на виступи Леоніда Плюща. Один із його коментарів для двох нових емігрантів із СССР прозвучав фальшиво, вони зареаґували письмами і ті їхні письма появилися у відділі „Листи до редакцій" російського щоденника за 9 липня.

Українці за відділення

„У „Новому Русскому Слові" за 24 червня, – пише О.Г., автор першого листа, – у статті „Українська преса" пан Войцеховський написав: — „судячи з розповідей нових емігрантів з СССР, більшість населення Совєтської України, з вийнятком може Східньої Галичини, зовсім не змагає до розриву з Росією..." Як новий еміґрант з України, знаючи дуже добре відношення українців до цього питання, я смію твердити, що подібні заяви не відповідають дійсності".

Не будучи українцем, він дальше подає, так би мовити, свої кваліфікації на знавця дійсних стремлінь сучасних українців. Отже, твердить він, що мав нагоду стрічатися з українцями на Київському університеті, у війську, в науково-дослідному інституті, на фабриці, у студентській будівельній частині і тому знає, що „не тільки українська інтеліґенція, яка по тому питанню проявляє велику активність, але всі шари сучасного українського суспільства в такій чи іншій мірі є за відділення від Росії".

Таке ж саме переконання висловлює і В. Київський, автор другого листа.

Українці мають право

Та В. Київський, також не українець, заторкує ще й теоретичний, так би мовити, бік питання: право України на самостійність. „Україна — багата країна і має усі дані і право на те, щоб самоопереділитися", — твердить він та ще й додає, що „у нинішньому світі народи не можуть мати дійсної свободи без державности".

А. С. Войцеховський тому так пише, припускає В. Київський, що йому „у відношенні до українців та білорусів тяжко відмовитися від великодержавних навичок". Та С. Войцеховський і йому подібні мусять тих навичок визбутися, бо інакше — „російський нарід не зможе встановити добросусідських відносин з поневоленими народами".

О. Г., автор першого листа, підходить до порушеного питання ще і зі сторони інтересів російського народу. „Відділення України, — твердить він, — примусить Росію замість міжнародним інтриґам присвячувати більше уваги внутрішнім проблемам, і тому зможе принести російському народові незчисленні блага". Воно (відділення) також „повинно привести до зближення Росії із Заходом". А зрештою, на думку О. Г., „Незалежність України врешті-решт — це передумова визволення російського і других народів із ярма комуністичної диктатури".

Справа відсотків

Свідчення і переконання авторів обох листів варті уваги самі по собі. Та додаткового значення надав їм В. Глєбов, автор третього листа по цьому питанню, поміщеного у „Новому Русскому Слові" за 15 липня.

Навівши основні думки В. Г. і В. Київського, В. Глєбов пише: „Мені хочеться звернути увагу авторів обох листів, як і всіх тих, які цікавляться російсько-українськими відношеннями, на висновки по цьому питанню у статті..." І тут В. Глєбов подає статтю українця, друковану в українському часописі. Ми свідомо не подаємо прізвища автора статті. Ми бо хочемо концентрувати увагу читача на саму проблему, а не на автора. Зрештою його „висновки", на які покликається В. Глєбов, належать не тільки йому, але цілому досить великому середовищу. Оті то власне „висновки" і є одною з причин фактичного двоподілу української діяспори, який одна з недавніх редакційних „Свободи" назвала умовно двоподілом на консерватистів і лібералів, а сл.п. д-р М. Сосновський назвав, також умовно, поділом на „оптимістів" і „песимістів".

А цитовані В. Глєбовим „висновки" слідуючі: Перепис населення з 1970 р. показав, що у границях УССР проживало 35.1 міл. українців, тобто 75 відсотків всього населення, а 9 міл. росіян, тобто 19.4 відс. „Із тих 35.1 міл. українців одна третина є свідомими малоросами (чи „радянськими людьми"), тобто людьми переконаними, що Україна повинна бути постійно в політичному союзі з Росією, зберігаючи при тому свій самобутній кольорит... Таких людей сьогодні є 11-12 міл." Дальше говориться про те, що „тільки одна третя українців виявляє українську самобутню настанову, тобто змагає до самостійности України, одна третя відноситься до цієї ідеї вороже, а одна третя байдуже, тобто це питання для неї не існує". До котрої третьої, чи до ворожої чи до байдужої, належить 11-12 міл. „малоросів", ані з листа, ані зі статті не ясно. Та воно й не важне тут. Важне те, що „сепаратистів" є тільки одна третя. І тому то В. Глєбов цитує ще й такий „висновок", що „росіяни краще знають стан в Україні. Тому вони так настоюють на непередрішенстві і на потребі плебісциту".

Від себе ж В. Глєбов додає: „Українські сепаратисти тенденційні у своїх узагальненнях і заключеннях. Якщо вони твердять, що одна третя прямує до незалежности, то це означає, що їх в дійсності значно менше".

І стає „весело" на душі по прочитанні оцих трьох листів: не українці критикують росіян, а росіяни покликаються на українців. Та призабувши про веселий аспект, насуваються два серйозні питання:

1. Чи дійсно існують сьогодні можливості перевести об'єктивну аналізу наставлення українців на рідних землях до питання сепарації від Росії? Ми переконані, що такої можливости немає.

2. Коли взяти до уваги все те, що робилося від закінчення Другої світової війни та й зараз ще робиться в світі, то чи взагалі є глузд розмишляти над відсотками? Чи ж українці є менше дозрілі до самостійного життя як, скажім, анґольці? Або чи альжирці, як боролися за відділення від Франції, говорили про плебісцит? Обраховували відсотки?

Володимир Барагура

ВДОВИНА ЛЕПТА

Євангелист записав: „І, сівши проти скарбоні, дивився, як народ кидає гроші в скарбоню. Чимало багатих кидали багато. І ось прийшла вбога вдовиця і вкинула дві лепти. І, прикликавши своїх учнів, сказав їм: „Істинно кажу вам, що ота вбога вдовиця вкинула більше від усіх, які вкинули у скарбоню. Усі бо кидали з свого надміру, вона ж з убозтва свого, все, що мала вкинула — увесь свій прожиток" (Марко 13, 41-44).

Жертвувати на загальні всенародні, чи харитативні цілі, або на інші вартісні потреби — річ вказана, шляхетна і богоугодна. Жертвенність приносить не тільки конкретні матеріяльні користі, але має великі морально-виховні вартості і позитивно-психологічні наслідки. Дякуючи пожертвам, можна доконати багато діл, які вимагають фінансової підтримки загалу і в тому заключається матеріяльна користь. Довершене жертвенністю одиниць спільне діло дає їм моральне вдоволення, що вони дали доказ любови ближнього, сповнили акт милосердя і, що вони стали його співтворцями. Це почуття зв'язує їх духово з успішно завершеним задумом, робить їх наче складовою, невід'ємною його частиною. Психологічно жертвенність дає жертвувателеві внутрішню сатисфакцію з добре виконаного діла, віру в себе і в свої позитивні вартості, заспокоює здорову амбіцію, він відчуває респект перед самим собою, тобто акт жертвенности сприяє почуттю повновартости і самопевности.

Жертвенність важлива зокрема в нашому громадянстві, яке здане виключно на свої власні сили і матеріяльні та фінансові ресурси. Без власної держави, без значних субсидій чи дотацій зі сторонніх джерел наша спільнота не могла б існувати, ми не мали б ні матеріяльних, ні духових надбань, які вимагають фінансової бази. Ми здані виключно на жертвенність якнайширших мас нашої спільноти.

Поруч фінансування поточного життя спільноти, як церковних і світських установ, організацій, товариств різного типу, мусимо підтримувати різні ґрандіозні задуми (пам'ятник Шевченкові в Вашінґтоні, Український Науковий Центр у Гарварді, Церква в Потребі), чи принагідні, доривочні, але неменше важливі акції в інтересі цілости нашої спільноти, різних її груп, а то й окремих одиниць — голод, повідь, землетруси, переселення, леґальні заходи в обороні переслідуваних тощо.

Одне слово — вахляр потреб, які вимагають матеріяльно-фінансової підтримки загалу, є дуже широкий, скарбоня національних потреб завжди відкрита, перманентно жде — на лепти і ніколи не матиме надміру. Ця акція ніколи не буде закінчена, бо життя пливе безперебійно, потреби зростають, на місце одних приходять нові.

На жаль, жертвенні громадяни в нашому суспільстві — це тоненька плівка. І як тягар національно-громадського життя паде на спини одиниць, так і фінансова відповідальність за потреби спільноти лежить на одиницях, хоч загал користується їх здобутками. Скільки тих, що мають надмір, проходять мимо відкритої скарбоні національних потреб, не вкинувши в неї ні шеляга. Тому ми здані на лепти „бідних вдовиць". Пам'ятаймо, що площу „Сокола-Батька" у Львові придбано за лепти загалу, а така недоходова, чи пак дефіцитова установа, як „Рідна Школа" існувала тільки дрібною жертвенністю народних мас. Коли взяти приклад з чужинецького світу, то катедру св. Патрика в Ню Йорку здвигнено невеличкими жертвами ірляндських прибиральниць.

Стільки про жертводавців. А тепер про жертводавців — організаторів збірок національного гроша. Залишаючи на боці питання, що зібрані фонди повинні піти на ціль свого призначення, що

(Закінгення зі ст. 4-ої)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ЧИ МАШИНА ОПАНУЄ ЛЮДИНУ?

Приблизно один мільйон літ тому людина виготовила перше знаряддя — загострений на однім кінці камінь. Цей камінь став прародичем машини та початком розвитку нашої мерехтливої цивілізації.

Ми сприймаємо сьогодні осяги тієї цивілізації, як щось зовсім природне та буденне. Але коли подумати тільки, що людина прийшла на світ нага та довершила тих всіх чудес лише за допомогою своїх 10 пальців та логіки свого розуму, тоді мусимо погодитися, що ті всі осяги небуденні й майже неймовірні. Таким неймовірним осягом слід вважати полет Вікінґів на плянету Марса та систему електронної контролі, що дозволяє людині з відстані 250 мільйонів миль керувати рухом тих ракет, підшукувати догідне місце для їх осідку й заставляти їх робити фотографічні знимки та хемічні аналізи поверхні тієї плянети.

Цей осяг, це тільки початок та провісник дальших та ще більш фантастичних осягів співдії людини з машиною. З усіх досьогочасних відкрить одним з найбільших слід вважати відкриття електро-магнетної енерґії, що становить основу побудови матерії і цілого всесвіту.

Ще до Першої світової війни наше знання електро-магнетної енерґії обмежувалося до електро-магнетних хвиль та русла електронів в металевім провіднику, які ми вирощували та використовували для погону електричних моторів, або розпалювали ними до білого жару металеві дротики електричної жарівки. Але з хвилиною, коли людині вдалося вивести електрони з металевого провідника назовні, народилася нова ділянка електричного знання, т. зв. електроніка, що стала важливим знаряддям в руках людини й поштовхом до розвитку радіової, телевізійної та компюторної технік. Компютор — це механічний розум, перед яким стелиться велике майбутнє та якому судилося започаткувати нову добу в історії цивілізації людства. Коли перший електричний компютор - велетень появився 20 років тому, його прозвали „Великим розумом", але це не вірне, бо навіть сьогодні, коли компютор збільшив 100-кратно свою швидкість та пам'ятеву якість, його „розум" залишився „розумом" карлика, який проте виявляє постійний ріст та всесторонній розвиток. Візьмім для прикладу хоч би компютор-перекладач, що перекладає не гірше за людину - перекладача з Об'єднаних Націй, довільний текст з довільної мови, або компютор - шахіст, що виграє всі партії шахів з людиною. Колись видавалося, що будова такої складної машини неможлива, але дійсність перейшла усі передбачення людини. Думаю, що вже в недалекім майбутнім людина спорудить машину, що буде думати.

Хто з нас читав повість А. Кларка „Одиссея 2001", або бачив фільм Кубрика, оснований на тій повісті, пам'ятає цю драматичну сцену, коли компютор бунтується проти людини та відмовляється виконати його приказ. Це, очевидна річ, виглядає на чисту фантазію, бо кожному з нас відомо, що машина може виконати тільки це, що запрограмує їй людина. Ця свідомість дає нам покищо почуття безпеки та довір'я у вищість людини над машиною. Іншу думку, проте, заступає один з духових творців компютора професор МІТ, д-р Норберт Вінер: „В основі, це не можливе, щоб людина могла збудувати машину, дії якої вона не могла б збаґнути скоріше чи пізніше. Але ця дія машини може бути така скора, що, щоб її збагнути, забере людині кілька років, а навіть кілька поколінь".

Це ні менше, ні більше означає, що хоч кожна машина теоретично підпорядкована контролі людини, ця контроля може бути недійсна до цього часу, доки невластива дія машини не вийде на яву.

Іншими словами, навіть машина менше інтеліґентна за людину, може вийти поза рамці людської контролі великою скорістю її дії. І тому існує велика можливість і небезпека, що машина в майбутнім може стати інтеліґентнішою за свого спорудника. І навіть сьогодні існують вже машини, що набирають „досвіду" на своїх власних помилках і, в протилежність до людини, тих помилок ніколи не повторюють. Будують також такі машини, які не ждуть пасивно на інструкції людини, а досліджують своє довкілля в спосіб, який можна б назвати майже цікавістю. Можливо, що перша машина, що думає, буде вирощена радше, як споруджена.

Минулого року було проведених вже багато експериментів в тому напрямі, що дали дуже цікаві висліди. Збудовано власне декілька механічних організмів, що виявили деяку здібність достосовувати себе до змінливих обставин. Але найбільшим стимулом для еволюції механічної інтеліґенції становить зов простору.

Органічні істоти з м'яса та заліза, такі як ми, мають змогу прослідити позаземські простори, але тільки істоти з пластики та металу можуть ті простори здобути й підкорити для людських потреб.

Металеві мозки Експлорерів, Марінерів та Вікінґів — це малі приклади механічної інтеліґенції, яку людина вже запрягла до своїх потреб, такі, які в недалекім майбутнім напрямить до плянет інших зір. Слід ствердити при тому, що природа повелася дуже жорстоко з людиною, замкнувши такий чудовий феномен, як її інтеліґенція в нашім крихкім та уразливім тілі. Логічний висновок, що, якщо людина хоче вийти поза земські простори, її тіло мусить бути скріплене та більш видержливе на вплив довкілля. Вже сьогодні говориться про можливість його ґенетичної модифікації та впровадження самореґенераційних частин чи підсилювачів в формі ритмачів (піс мейкерс), тому черговим етапом буде співдія людського організму з біонічними підсилювачами. Думаю, що багато з нас оглядає на телевізії популярні програми, такі, як 6-мільйонова людина та Біонічна Жінка. Це кібернетичні „люди" майбутнього, звані популярно кіборгами (кібернетичні організми). Покищо людина не дійшла ще до своєї золотої доби, вона панує над машиною. Але прийде час, коли машина почне думати та стане поважним суперником людини.

І. Вовгук

ЗАГОТІВЕЛЬНА НАПРУГА В ЖНИВА

3

У сільському господарстві наслідки господарювання за перше півріччя видались зовсім неефективними в першому році п'ятирічки, яку назвали там п'ятирічкою якости і ефективности. Після всіх маніпуляцій ЦСУ ствердило, що, в порівнянні до першого півріччя минулого року, в країні вироблено менше м'яса, молочних продуктів і олії. За даними ЦСУ, м'яса вироблено тільки 80 відсотків від того, що було випродуковано в минулому році, а рослинної олії 76 відс. („Известія", 24-го липня). На Україні м'яса вироблено 80 відс. в порівнянні до минулого року, а вся м'ясопромисловість випродукувала 88 відс. минулорічної продукції в першому півріччі „Р. У.", 24-го липня).

Зима була важка для худоби. Через нестачу кормів багато скоту було забито на м'ясо і загинуло, а через це зменшилось виробництво м'ясо - молочної промисловости в першому півріччі ц. р., а з тим прийшли і не абиякі труднощі в забезпеченні населення харчовими продуктами. Всевладний ЦК імперської партії большевиків „ощасливив" трударів зрілого соціялізму, впровадивши нормування продажу хліба і м'яса, а в травні проголосив пісний день в тижні, заборонивши вживати м'ясо в громадських їдальнях, ресторанах і в продажі. В місцевостях, в яких не бувають чужинці, ввесь тиждень пісний вже з початку року. Так було забезпечено зі зростанням економіки, піднесення „матеріяльного рівня життя населення", як підкреслено в першій фразі звідомлення.

В розділі „Сільське господарство", подавши статистичні дані про поголів'я тварин на перше липня ц. р. без порівняння зі станом на кінець м. р., в зведенні ЦСУ говориться, що: „Виробництво продуктів тваринництва в колгоспах і радгоспах в порівнянні до першого півріччя минулого року трохи зменшилось"... Делікатним окресленням „трохи зменшилось" прикрито дійсний стан. Поголів'я тваринництва і його продукція дуже підупали, майже до рівня, який був десять років тому на перше січня 1966 року, початки брежнєвського владування. Вину за зменшення, як і завжди, складено на „несприятливі умови", через які, — твердять маніпулянти цифр в ЦСУ, є „недобір кормів, особливо зерна". Про велику нестачу збіжжя в Совєтському Союзі з його „зрілим соціялізмом" торік знає ввесь світ, а в статистичному зведенні про „трудові кроки п'ятирічки", ЦСУ ствердило, що не тільки населення країни не забезпечили хлібом, а й корму для худоби не зібрали потрібної кількости.

А земельні простори, які використовує радгоспно - колгоспна система імперського колективізму, величезні. На кожну штуку великої рогатої худоби там припадає біля десяти гектарів придатної землі, а на корову — біля двадцяти. При такому малому навантаженні худоби на 1 га землі, використовуваної колгоспами і радгоспами, за найгірших природних умов грубого корму має вистачити. А в господарській системі колективізму корму для худоби і харчів для людей не вистачило. Зерно на годівлю худоби там вживається в дуже малій кількості. Винувата погода! На несприятливі природні умови завжди складають вину вожді колективістичної системи з її неключимим рабством у піднезільній праці людей. Так було за Леніна, за Сталіна, повторювалось за панування Хрущова; те саме й за владування Брежнєва.

∵

В червневій постанові ЦК КПСС про брежнєвську колективізацію колгоспів з радгоспами (т. зв. кооперування для концентрації їхніх виробничих засобів) систему колективізму названо „найпередовішою в світі системою". Вона, бувцім то, „витримала іспит часу і своїм історичним розвитком показала непереборну прогресивність". І ота система так залежна від природних умов, як жадна інша! Ніде немає стільки нарікань і обвинувачень несприятливих природних умов" за неврожаї хліба і кормів для худоби, як в кремлівській імперії, яка є необмеженим володарем деґрадуючої системи колективізму.

Читаєш кремлівські нарікання і обвинувачення погоди за неврожаї, і пригадується безглузда витівка в Кремлі 1948 року з пляном про „перетворення природи", базованих на шарлатанській Лисенковій теорії акліматизації і переробки природи рослин і тварин відповідно до вимог сталінського московського соціялізму. Тоді маячили навіть про вирощування цитрин і побаранч і мандаринок на півночі Росії. Після величезних шкод, завданих „перебудовою", зруйнувавши ґенетичні закони в рослинництві і тваринництві, особливо в Україні, усунули Лисенка, теж „теоретика" такої „перебудови". Тепер, за брежнєвського владування, взялися перебудовувати нації, творячи фікцію „совєтського народу" — „нової історичної спільности" замість націй.

А за влади Хрущова скільки шкоди завдано вимогами сіяти кукурудзу в Білорусі, на Півночі України і навіть в північно-східніх районах СССР, де кліматичні умови зовсім не відповідні для кукурудзи, що вимагає багато тепла і доброго ґрунту. Мавпуючи американські фарми з великими врожаями кукурудзи, що забезпечують високу продуктивність м'ясо - молочної промисловости, ЦК КПСС сплянував був у 60-их роках в три рази збільшити посіви кукурудзи, ліквідуючи корм. Наздоганяли Америку. Тоді в кукурудзяній катастрофі загинули великі площі посівів. Америки не догнали, а довелося з торбою іти до „акул капіталізму" і просити їхньої допомоги деґрадуючій системі колективізму. Після кукурудзяної витівки з її катастрофальними наслідками, господарства уникали сіяти її і там, де вона добре родить. Це ще більше ускладнило і без того складну зернову і кормову проблему. В плянах 10-ої п'ятирічки проблеми кормів для худоби вельми дошкуляють господарській системі СССР.

В спеціяльній постанові ЦК КПСС „Про додаткові заходи для забезпечення врожаю, заготівлі сільськогосподарської продукції і кормів у 1976 р.", заготівлю кормів для худоби поставлено за бойове завдання, нарівні з заготівлею хліба для держави в час збирання врожаю. В постанові надається право т. зв. республіканським урядам національних республік імперського комплексу СССР притягати міське населення і техніку та відряджати їх на збирання хліба і кормів, зберігаючи за відрядженими їхню платню в установах, підприємствах та організаціях. Керівники господарств зобов'язані виплачувати їм за роботу на збиранні і заготівлі кормів за існуючими нормами. А до того „...також видавати (безплатно), як додаткову оплату працівникам, зайнятим на збиранні сіна, соломи, на заготівлях силосу..., і продавати за пляновою собівартістю працівникам радгоспів (і колгоспникам), які мають в особистій власності домашню худобу, до 10 відсотків заготовленого сіна і силосу і до 20 відсотків соломи" („Ізвєстія", 22-го травня).

(Продовження буде)

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Стефан Юнко, син Наталії та Івана Юнко, новий член 5го Відділу УНСоюзу в Асторії, Н. Й.

Володимир Яругик, син Люби та Анатолія Яругиків, новий член 340-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж.

Успіхи нашої молоді

ВИЗНАЧНИЙ СТУДЕНТ — ЮРІЙ ОВЕЧКО

Юрій Овечко

Грілл, Кол. — Місцева газета „Грілл Трібюн" з дня 8 вересня ц.р. подає, що Юрій Овечко, випускник в 1974 році з Грілл Центральної середньої школи, син д-ра Івана та Марії Овечків, студіюючи в Каліфорнійському Технологічному Інституті вибився до спеціяльної категорії т.зв. анор студентів. Він є одним з-поміж з-понад двох десятків інших студентів другого і третього року в цьому Інституті, що добився такого незвичайного успіху.

Юрій був визначним студентом в предметі стислих наук, будучи ще учнем Центральної середньої школи. Там він отримав „анор Дж авард" — найвище відзначення за успіхи в науці. Він був першим в предметі фізики і третім з черги в контесті з північньосхідного Кольорадо — Математики і Стислих Наук, під час його сенйорського року.

Переможець „Нешенел Меріт Авард" Юрій Овечко як головний предмет студіює фізику у Каліфорнійському Інституті.

Отець радник Прийма Василь в Канаді

З вірогідних джерел наспіла вістка, що культурний діяч на терені південної Франції, приїжджає в серпні до Торонта, Канада, а опісля відвідає більші осередки українського поселення в Америці.

Багатьом із нас є відома енергійна постать о. Василя, журналіста та поета, що працює на терені Тулюза - Люрд, у південні Франції. Декілька років тому, ми познайомилися з його активністю при будівлі пам'ятника Т. Шевченкові в Тулюзі.

Багатьом паломникам, що відвідували чудотворний Люрд, напевно ще досьогодні стоїть в уяві прекрасний вівтар „Україна", в базиліці „Розер у Люрді. Вівтар цей поставлено в цій базиліці, завдяки наполегливим заходам о. Василя Прийми.

Українська громада в околицях Люрду розростається та більшає, тому зайшла потреба збудувати український релігійно - культурний центр. Цього вже доконали місцеві українці, і від кількох років, біля Люрду, красується, серед чудової природи, клаптик України — українська оселя „Почаїв". „Почаїв" є у стадії розбудови, завершенням якої має бути побудова української церкви, для потреб місцевих та приїжджих паломників.

Люрд є одним з найславніших відпустових місць у цілому світі. Він також притягає сотки українських паломників з цілої земної кулі. З цієї причини новозаснована українська оселя „Почаїв" набирає з кожним днем більш і більш всеукраїнського характеру. Тому розбудова цього нового українськоо центру є конче потрібна, а зокрема церква.

Місцева громада не всилі понести тих великих фінансових коштів, що вимагатиме ця будова нової церкви. Тут треба шукати допомоги за океаном в Канаді та Америці.

Отець Василь Прийма береться нести цей великий тягар на своїх плечах. Він власним коштом видає нову збірку своїх поетичних творів „На схилах гір Карпат та Піренеїв", щоб ближче познайомити читача з життям та діяльністю українців у Франції.

Його глибоко емоційні та полум'яні вірші підносять нашу душу до небесних висот. Тому кожен українець повинен набути цю збірку поезій, щоб з неї черпати душевний корм, що нам тепер дуже потрібний. Гроші з продажу його творів мають бути ужиті на розбудову „Почаєва" в Люрді.

Зрозумівши велике завдання нового „Почаєва" у Франції, українське громадянство повинно гаряче привітати цей високошляхетний намір та щедрими датками допомогти нашим рідним сестрам та братам нарешті здвигнути власну святиню, Божий храм у Люрді. Щоб місцеві українці з околиць Люрду та Тулюзи могли молитись у власній церкві, та щоб не просили ласки у чужих. Щоб українське паломництво знайшло там притулок серед наших рідних, щиру пораду та потрібну допомогу, не блукаючи по чужих готелях та ресторанах.

Закликаємо все українське суспільство на теренах Канади та Америки допомагати о. Василеві у його високоблагородному ділі. Дай Боже, щоб акція збирання фондів проходила успішно та увінчалася обильним жнивом. Щасти йому Боже та наділи його кріпким здоров'ям, що йому дуже потрібне, та новими силами у його дорозі по широких просторах Канади та Америки. Нехай в скорому часі над новим українським „Почаєвом" в Люрді знову зійде „Вечорова Зоря" і просвітає уми та душі українського паломництва вірою та надією до кращого завтра. Адреса „Почаєва" у Люрді:

Foyer Ukrainien "Potchaiv",
Rais Montaiqu, R.N.,
640 Pouey Ferre,
65100 Lourdes, France.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

Ч. 7

Н. Орловська-Калікіна, Вашінгтон	$ 20.00
І. Болехівський Білич Едмонтон	10.00
С. Іванків, Лос Анджелес	10.00
М. Микітчак, Коледж Пойнт	10.00
М. Обрусняк	10.00
Д-р П. Попадюк, Міннеаполіс	10.00
Д-р В. В. Саляк, Філядельфія	10.00
А. Качмарський, Йонкерс	9.70
І. С. Антушак, Ембрідж	5.00
В. Батринчук, Честер	5.00
В. Береза, Санта Барбара	5.00
С. Брезіцька, Ню Гейвен	5.00
Г. Буранич, Коговз	5.00
В. Варецький, Філядельфія	5.00
О. Данилюк, Детройт	5.00
Д-р А. Жуковський, Воррен	5.00
П. Ікалович, Маямі Біч	5.00
М. Карчок, Деррі	5.00
І. Квасниця, Шадах Лендінг	5.00
С. Кириленко, Белойт	5.00
Т. Корното, Чікаго	5.00
Г. Косовський, Вілмінгтон	5.00
С. Кравченюк, Джерзі Ситі	5.00
С. Матвіїшин, Кліфтон	5.00
Я. В. Мричко, Сейнт Пол	5.00
Л. Намака, Геллей	5.00
М. Непорадний, Еногайм	5.00
І. Новосад, Елджін	5.00
Я. Палій, Джексон Гайтс	5.00
Е. Парницький, Джерзі Сити	5.00
І. Попадинець, Чікаго	5.00
Л. Придаткевич, Освіго	5.00
Р. Рак, Вассайк	5.00
М. Середюк, Срінг Парк	5.00
Д-р І. Серант, Ню Йорк	5.00
В. Сосяк, Форест Гіллс	5.00
О. Таран, Річмонд Гілл	5.00
о.С. Хромиш, Мішавока	5.00
Д. М. Шіндлер, Бруклин	5.00
А. Яременко, Кліфтон	5.00
Д. Яремко, Кенсас Сити	5.00
Б. Данчишин, Монтреаль	4.00
Д-р Р. Погорецький, Джерзі Сити	3.60
В. Бакалець, Пассайк	3.00
М. Бучак, Скенектеді	3.00
І. Дурбак, Трой	3.00
А. Залубера, Нортгемптон	3.00
Д-р В. Іванович, Севен Гіллс	3.00
Ю. Копитко, Філядельфія	3.00
М. Крочак, Вайтстовн	3.00
Г. Кузів, Вайндотте	3.00
Я. Ликтей, Ютика	3.00
Ю. Манастирський, Детройт	3.00
В. Турчиновський, Ґленвуд	3.00
Д-р Б. Бакович, Бронкс	2.50
І. Галій, Вайнленд	2.50
Я. Німилович, Клівленд	2.50
В. Шавранський, Вебстер	2.50
К. Бульван, Янгстави	2.20
І. Гассак, Істон	2.20
А. Микитин, Торонто	2.20
Г. Ситник, Джерзі Сити	2.20
Н. Гомзяк, Клівленд	2.00
М. Горбан, Парма	2.00
Т. Галадза, Ембрідж	2.00
Т. Ф. Гіль, Джерзі Сити	2.00
П. Данилів, Бруклин	2.00
Т. Фалат, Рочестер	2.00
А. Федій, Едисон	2.00
Д. А. Калушка, Парма	2.00
П. Капітула, Йонкерс	2.00
Г. Карнаушено, Клівленд	2.00
М. Кігічак, Клівленд	2.00
Н. Кітвіс, Ірвінгтон	2.00
В. Ковач, Стретфорд	2.00
З. Колодій, Чікаго	2.00
М. Марущак, Рочестер	2.00
Інж. Е. Мельник, Ню Йорк	2.00
Я. Милявський, Асторія	2.00
А. Перок, Бетлегем	2.00
А. Підвербецький, Скенектеді	2.00
А. Пипюк, Аллентавн	2.00
М. Роговський, Ірвінгтон	2.00
С. Стадник, Чікаго	2.00
С. Тимків, Флашінг	2.00
Я. Тиравський, Чікаго	2.00
Г. Ткач, Чікопі	2.00
К. Хомяк, Детройт	2.00
о. С. Щалинський, Філядельфія	2.00
С. Білий, Роял Парк	1.00
В. Герич, Лонг Біч	1.00
Ю. Котляр, Кліфтон	1.00
П. Кухар, Менчестер	1.00
І. Назар, Голлівуд	1.00
А. Партач, Парма	1.00
К. Підперигора, Детройт	1.00
М. Стасів, Рочестер	1.00
Л. Стеткевич, Лексінгтон	1.00
В. Табачук, Вейн	1.00

Ч. 8

Д-р Я. Савка, Стерлінг Гайтс	$20.00
В. Пастушек, Свартмор	15.00
Д. Дмитрів, Бруклин	10.00
О. Кулицький, Монтреаль	10.00
Ю. Литвин, Ірвінгтон	10.00
А. Статникова, Дірфілд Біч	10.00
А. Бучек, Ріджвуд	5.50
М. Жовнір, Клівленд	5.40
Г. Черінь, Долтон	5.30
З. Антоняк, Стейт Коледж	5.00
Д-р Т. Артемович, Рочестер	5.00
Я. Базюк, Детройт	5.00
І. Благий, Рочестер	5.00
А. Брикайло, Геркімер,	5.00
М. Ганиш, Еден	5.00
Е. А. Гумеський, Ен Арбор	5.00
П. Дазко, Мейслендінг	5.00
П. Данилюк, Вієнна	5.00
С. Девоссер, Торонто	5.00
К. Денисенко, Вашінгтон	5.00
В. Дідик, Детройт	5.00
С. Дреєр, Моунтейн Вю	5.00
С. Жураковський, Річмонт	5.00
В. Зубик, Філядельфія	5.00
М. Калинич, Ваяндотте	5.00
П. Климко, Ґері	5.00
Й. Ковалів, Міннеаполіс	5.00
А. Конішак, Янгставн	5.00
М. Б. Коропецький, Балтимор	5.00
М. Кулинич, Флашінг	5.00
М. Кулиняк, Ірвінгтон	5.00
В. Куліш, Іст Медов	5.00
М. Лаврук, Бруклин	5.00
Б. Любачівський, Сісеро	5.00
І. Мельник, Воррен	5.00
М. Миколайчик, Чікаго	5.00
Д. А. Нестеренко, Москатайн	5.00
І. Нижанковська, Голлвуд	5.00
О. Пестеш, Портленд	5.00
А. Пижанський, Детройт	5.00
С. Пігуляк, Клівленд	5.00
І. Присташ, Бетлегем	5.00
Д-р Ю. Руденський, Ню Йорк	5.00
М. С. Рудницька, Томс Рівер	5.00
І. Сенечко, Ангола	5.00
Й. Серафин, Ню Йорк	5.00
Я. Сохоцький, Парма	5.00
Б. Стеткевич, Делрей Біч	5.00
П. Сукмановський, Фінікс	5.00
А. Тиж, Лейк Женева	5.00
І. Ткач, Маямі	5.00
М. Троць, Чікаго	5.00
Е. Филипович, Філядельфія	5.00
В. Й. Філіпкевич, Філядельфія	5.00
Б. Шарий, Луісвілл	5.00
Л. Бурак, Вунсакет	3.00
С. Кобилецький, Рочестер	3.00
П. Кравчук, Філядельфія	3.00
О. Малашук, Пассейк	3.00
К. Миронович, Н. Лаудердейл	3.00
С. П. Олександер, Арлінгтон	2.50
В. Реннер, Кергонксон	2.50
Г. Степаненко, Сілвер Спрінг	2.50
А. Гришко, Лос Анджелес	2.20
С. Берник, Пукіпсі	2.00
Д-р В. Богонович, Детройт	2.00
С. Богославець, Морріставн	2.00
Е. Булич, Окала	2.00
Н. Ганас, Бінгемптон	2.00
С. Гасяк, Ст. Джозеф	2.00
В. і Х. Зарицькі, Ню Йорк	2.00
К. Копернюк, Вунсакет	2.00
Р. Лесів, Вудбайн	2.00
К. Липка, Вунсакет	2.00
М. Мочула, Пассейк	2.00
Д. Николенко, Форт Лаудердейл	2.00
Б. Остапюк, Маямі	2.00
П. Прус, Філядельфія	2.00
О. Рибалт, Янгставн	2.00
Г. М. Сліпець, Парма	2.00
О. Спінбург, Кіндергук	2.00
о. В. Стебельський, Майнерсвілл	2.00
Л. Штайнберг, Парма	2.00
М. Штука, Трумбул	1.50
В. Бих, Сиракюз	1.00
П. Василів, Чікаго	1.00
В. Воронка, Кліфтон	1.00
Д.М. Головей, Балтимор	1.00
Я. Гупало, Чікаго	1.00
Л. Івашина, Філядельфія	1.00
Н. Ільків, Вашінгтон	1.00
Мгр І. Зварич, Клівленд	1.00
В. Кравчук, Ірвінгтон	1.00
А. Лобай, Клівленд	1.00
Д. Огородник, Омага	1.00
М. А. Сосяк, Леттем	1.00
А. Терещенко, Ріджвуд	1.00
Д-р М. Фішер, Кенкакі	1.00
Б. Флюнт, Воррен	1.00
М. Ющак, Бруклин	1.00

Помер д-р Михайло Гуцуляк

Едмонтон (М. Х.) — В суботу 28-го серпня ц. р. помер у Ванкувері на 83 р. життя св. п. д-р Михайло Гуцуляк. Народився він 15-го липня 1894 р. в селі Новоселиця в Снятинщині. Гімназійні студії розпочав у Коломиї, закінчив 1916 р. у Вижниці на Буковині. Того ж року покликаний до австрійського війська, по вишколі, працював у Львові спершу в компанійній канцелярії, опісля при військовій цензурі. Одночасно студіював право у Львівському університеті, де закінчив чотири семестри. Приймав участь у перебранні влади в ночі з 31-го жовтня на 1-го листопада 1918 р. у Львові і під час боїв за Львів його поранено. Видужавши, брав участь у визвольних змаганнях у четвертій золочівській бригаді — спершу як хорунжий, опісля як чотар. З УГА перебув усю воєнну кампанію, включно з плямистим тифом і польським полоном у Тухолі, з якого вийшов на волю в січні 1921 р. Вліті 1926 р. закінчив студії в університеті у Відні зі ступнем доктора філософії з географічних наук. Від жовтня 1926 р. викладав географію і історію в українській гімназії в Рівному на Волині, де працював аж до II переміни на першу українську десятирічку за большевицької влади. В 1940 р. переїхав на таке саме становище до Калуша в Галичині. За німецької влади зорганізував в 1941 р. торговельну школу, якої був управителем. З другим приходом большевиків опинився у Відні, де завдяки його заходам та ініціятиві, восени 1944 р. відкрито українську гімназію і дві народні школи, для яких був зв'язковим з німецькою шкільною владою. В 1945 р. опинився в Баварії, звідкіля разом з родиною з весною 1948 р. переїхав до Ванкуверу. Тут, поза фізичною працею на прожиток, зорганізував відділ Об'єднання українських педагогів, вдалий курс українознавства, виголошував доповіді на різні наукові теми. У 1954 р. його заходами і співпрацею зорганізовано комітет поширення української книжки, який тричі передав нові наукові книжки гарного письменства та портрет Шевченка університетській і публічній бібліотекам. Був членом Осередку Наукового Т-ва ім. Шевченка на Західню Канаду в Едмонтоні, а від 1961 р. заснував окремий відділ НТШ у Ванкувері, якого й був головою. За зібрані гроші видав наукову працю д-ра В. Лазорка і секретаря Відділу, і дійсного члена. Ще перед Другою світовою війною видрукував кілька наукових праць; в 1976 р. видав своїм коштом одну наукову працю, а другу видало англійське видавництво в Канаді. В 1973 р. появилась його праця п. н. „Перший Листопад 1918 року на Західніх Землях України" зі спогадами і життєписами членів Комітету Виконавців Листопадового Чину, накладом того ж Комітету. Крім суспільно-освітньої і наукової праці цікавився теж гуцульським мистецтвом; велику колекцію цього ж і народного мистецтва, вартости приблизно 30.000 дол., подарував державному національному музеєві людини в Оттаві. По похоронних богослуженнях у Ванкувері тлінні останки Покійного перевезли і поховали у Бавнд Бруку, ЗСА.

Замість квітів на могилу

бл. п. д-р БОГДАНИ САЛАБАН-ГЕЙНС

з дому СТАВНИЧОЇ

зложили 40.00 долярів

на Українську Енциклопедію в Сарселі

д-р Альберт і Ізалава з ЗАЯЦІВ ДРЕСНЕР

Замість квітів на могилу, бувшого судді

бл. п. ПЕТРА КОРАНОВСЬКОГО

на руки Блаженнішого Патріярха Кир Иосифа

зложили 25.00 долярів

Hunter, N.Y. Катерина і Андрій БУКИ

В ДВАНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Незабутнього МУЖА І БАТЬКА

бл. п. Івана Тимчишина

будуть відправлені в ЧЕТВЕР, 16-го ВЕРЕСНЯ 1976 року

Заупокійні Служби Божі

в українських католицьких церквах

Чесного Хреста в Лонг Айленд Ситі, Н. Й., год. 8:30 рано

св. о. Николая в Вотервліт, Н. Й., год. 8:00 рано

До участи в молитвах просять:

дружина — АННА

син — МАРІЯН

ГОЛОВНА РАДА НАУКОВИХ ТОВАРИСТВ ім. ШЕВЧЕНКА

і

СЕКЦІЯ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

у глибокому смутку повідомляють Членство НТШ і Прихильників української вільної науки, що 28-го серпня 1976 р. відійшов у Вічність

Д-р МИХАЙЛО ГУЦУЛЯК

дійсний член Секції Історії України НТШ, меценат української вільної науки, автор праць з ділянки історії наших визвольних змагань.

ПОХОРОН відбувся 1-го вересня 1976 р. на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Достойній Дружині Покійного передаємо щирі слова співчуття.

В ТРЕТЮ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п.

ІЛАРІОН ОСЕЦЬКИЙ

Відійшов у Вічність 13 вересня 1973 р., уродженець Стрия, Західня Україна. Бувший член Окружної Команди Української Військової Організації (УВО) на українських землях. Учасник Листопадового Зриву, воїн, санітарний поручник Української Галицької Армії, бувший в'язень польської неволі в Тухолі на Поморі.

За спокій Його Душі буде відправлена

Заупокійна Служба Божа в п'ятницю, 17 вересня 1976 р.

о год. 9-ій ранком

в церкві Богоявлення

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Прошу до участи у щирих молитвах усіх Його Знайомих, Друзів по Зброї, а також і тих Друзів, які в Тухолі у неволі ділили з Іларіоном долю і недолю.

Господи, подаруй Іларіонові Вічний Спокій і прийми Його у Своє Царство Небесне.

Хай вічна пам'ять і слава буде про Нього.

Спонзор Родини Панства Осецьких — СТЕФАНІЯ ГУБКА

УПРАВА 19-го ВІДДІЛУ СУА в ТРЕНТОНІ, Н. Дж.

повідомляє, що

ХРИСТИНИ ВІДДІЛУ

заповіджені на

СУБОТУ, 18-го ВЕРЕСНЯ 1976 Р.

в ПРИМІЩЕННЯХ ПАРАФІЯЛЬНОГО ЦЕНТРУ СВ. СВЩМ. ЙОСАФАТА

з уваги на смерть сл. п. Митрополита Української Католицької Церкви Архиєпископа АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА

не відбудуться

Про чергову дату буде своєчасно повідомлено.

Комітет 200-річчя Американської Революції та 100-річчя Українського Поселення в Ню Йорку повідомляє все Українське Громадянство, що

ВСЕНАРОДНА УКРАЇНСЬКА МАНІФЕСТАЦІЯ

відбудеться в Ню Йорку в неділю, 17 жовтня 1976 року. Початок – год. 1-ша по полудні.

Збірка сформується на 58 вул. і 5 Аве. — Похід буде по 5-ій Аве. аж до Браєнт Парку зі 40 вул. Докладна програма буде проголошена пізніше.

Просимо всі організації, центральні, молодечі й інші, як місцеві так і з околиці зголосити свою участь та подбати про удекорування походу парадними флотами. Зголошення слати —

до голови Святочного Комітету

Д-ра ІВАНА ФЛИСА
98 Second Avenue, New York N.Y. 10003
Тел.: (212) AL 4-2260

або до голови Об'єднаного Комітету м. Ню Йорку

Д-ра ВОЛОДИМИРА САВЧАКА
140-142 2nd Avenue, New York, N.Y. 10003
Тел.: (212) 626-6008

ПРОФЕСОР ДМ. ЗАЙЦІВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

лах України, Західньої Німеччини й Бразилії, будучи там викладачем, керівником катедри й деканом; а це становище уможливлювало йому численні виїзди з експедиціями для дослідження світу комах в Центральній Азії, Монголії, а особливо Бразилії, яка стала другою батьківщиною ученому останні 30 років. Крайові й світові конґреси ентомологів теж постійно приваблювали нашого вченого і він був на них частим доповідачем, завжди пропонуючи якісь нові знайдення, цікаві й унікальні.

З особливою гордістю згадує проф. Зайців III-ій Конґрес бразилійських ентомологів, на якому з чотирьох сот науковців вибрано його для особливого відзначення-звеличання. Це було не абиякою подією в житті української науки, бо бразилійці, ніде правди діти, дещо націоналісти, й не радо бачать чужоземців, які беруть від них пальму першости, — тож вирізнення українця-вченого цим бразилійським науковим форумом промовляє само за себе. Як милу пам'ятку, професор зберігає срібну на дереві плякету з шанобливим написом для його наукових заслуг від конґресу, на якому він, як це є його звичаєм, був також прелеґентом. До речі, на минуломісячному Конґресі у Вашінґтоні він теж запропонував доповідь — без зачитання — на тему: „Матеріяли до вивчення жуків-скрипунів Бразилії". І цілком зрозуміло, чому велика бразилійська енциклопедія „Дельта" подає окремим гаслом дані про нашого ученого, а й Енциклопедія Українознавства містить його також у гасловій частині.

Попри наукову працю проф. Дмитро Зайців активний в українському громадському житті, секретарюючи в багатьох установах протягом свого не короткого життя; він також учасник наших Визвольних Змагань, в тім числі й славного Зимового Походу, за який його нагороджено Хрестом Петлюри й Хрестом Зимового Походу. Має він і інші військові високі відзначення з часів його перебування в лавах Армії УНР, про що згадує з найбільшим пієтизмом, особливо ж — Головного Отамана, пам'ять про якого свято зберігає в своєму серці. В цьому році Петлюри іде до Парижу, щоб поклонитися пам'яті великого сина України й відвідати його Бібліотеку, для якої проф. Зайців є меценатом-членом та дописувачем до її „Інформаційного Бюлетеню": наприклад, в останньому ч. 36 „Бюлетеню" є стаття Д. Зайцева про славного Отамана.

Перед виїздом до Парижу й далі додому, професор ще хоче відвідати Музей, церкву і цвинтар у Бавнд Бруку та Митрополита Мстислава, як рівнож відвідати своїх старих знайомих і друзів —, як це він зробив і у Вашінґтоні, — серед них теж ентомолога-аматора мистця Петра Холодного, мол., земляка-харків'янина адв. О. Семененка та інших. Приглядаючись до нашого життя в цій країні, проф. Зайців робить цікаві порівняння з Бразилією, і радіє, що нас тут багато й ми активні, особливо на науковому полі: він з подивом і признанням висловлюється про багатющий архів УВАН в ЗСА, її бібліотеку — 30 тис. україніки, пребагатий архів періодичних видань, особливо за понад 50 останніх років, велика кількість неоцінених рукописів багатьох видатних українців, які залишили свої архіви в подарунку Академії. Ось цього бракує в Бразилії, і, — каже професор, — ми тут мабуть не зовсім як слід оцінюємо свої справжні скарби: УВАН і НТШ, — „не знаємо, що посідаємо".

Але загально проф. Зайців сповнений оптимізму й віри в майбутнє нашого народу тут і в Україні: „Я старий петлюрівець і вірю, у незнищимість ідеї Головного Отамана, за яку він віддав своє життя".

Канадська преса інформує...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

в часі промови совєтського представника Фомина 6 червня українська делеґація влаштувала демонстрацію перед театром королеви Єлисавети, де відбувалась Конференція. Д-р С. Потоцька брала в ній участь. В дописі є світлина транпаренту з тієї маніфестації з таким написом англ. мовою: „Брежнєв, звільни Василя Романюка й інших ув'язнених священиків.

Д-р С. Потоцька зазначує, що окрім українців ще Орґанізація Палестинських Арабів здобула розголос у пресі. ПЛО проводила бойкот ізраїльської делеґації, домагалась обговорення житлових труднощів палестинських арабів поза чергою. Тим вони звернули на себе увагу всіх учасників Габітату.

А тепер треба слідкувати за ухвалами Габітату, каже д-р С. Потоцька, щоб користуватись ними у дальшій роботі! Так закінчила „жінка з Йорктавну" своє інтерв'ю.

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

для традицій і обряду Української Православної Церкви та закликав семінаристів до їх вивчення і збереження для добра Церкви і цілого українського народу.

Після кількох років підготови і, як відмітив Владика Мстислав, конечної потреби поповнити кадри священства, семінарію відкрито 7-го вересня, 1975 року. Почин цей стрінувся з подивугідною і одушевляючою підтримкою вірних УПЦеркви не тільки в ЗСА, але й в інших країнах вільного світу, в результаті чого семінарія, з бібліотекою та інтернатом, є фінансово забезпечена на повні два роки, при чому пожертви продовжують напливати на ще краще вивінування цієї установи.

Навчання в семінарії триває п'ять років. Семінаристи, декотрі вже з закінченими університетськими студіями, крім курсів в семінарії учащають на виклади в Ратґерському університеті, який завдяки проф. д-рові Іванові Фізерові тісно співпрацює із семінарією.

Крім проф. Коровицького і о. Історчина до професорського складу входять ще о. И. Крета, проф. д-р І. Фізер, проф. д-р Лариса Онишкевич і Володимир Двораківський. Владика Мстислав, в теплих словах подяки, відмітив їхній вклад в заснування і розвиток семінарії.

Учнями першого року є: М. Далендорф, А. Партикевич, Мирон Орійон (всі з Чікаґо), Олег Гуцул (Бавнд Брук) і Евген Криволап (Філядельфія). Семінаристи другого року це: Джеймс Гвіздош (Майнерсвілл), Мирон Куданович (Міннеаполіс), Іван Панасюк (Філядельфія), Давид Возняк (Джонставн), Джеймс Нортон (Шарон, Па.) і Анатолій Ситник (Австралія).

Церемонію відкриття академічного року закрив о. Ф. Історчин після благословення Владики Мстислава і спільної молитви.

ТРИ ДНІ НА „УКРАЇНІ"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

хом: дружина одержала чашу.

Бенкет - забава

В 6-ій год. вечора на залі великий рух. Пані з п-ні Співак у проводі намагаються розв'язати тяжку проблему: обслужити понад 500 осіб тоді, коли плянувалося для 350. Працювали вони спритно, задовольнили всіх, за що, очевидно, їм честь і слава.

Голова Комітету зустрічі Б. Яремченко офіційно відкрив вечір і попросив до короткого слова голову ЦК ОДУМ-у В. Пеленка, який звернув спеціяльну увагу на те, що „все, що ми сьогодні маємо, завдячуємо невеликій горстці працівників, будівельників і тих шерівців, які вкладають свій гріш в розбудову оселі".

А потім решта програми була в руках „одумівського гуцула", дотепного гумориста Самокішина, який попросив Владику Миколая провести молитву. Тяжко було переводити програму — люди, зустрівшися може раз в рік, намагалися розказати один одному все в найкоротшому часі. Але Самокішин не піддавався. Головною промовою вечора була доповідь д-ра Ю. Криволапа, СВП, який звернув увагу на значення С. Петлюри, його ідеї — „учітеся, перетворюйте й засвоюйте набуте, тоді ідеї С. Петлюри і його постать залишаться невмирущі". В своєму виступі М. Співак, СВП, голова Дирекції Оселі, закликав присутніх ставати шерівцями, щоб на другий рік на „Україні" вже були і павільйон і олімпійський басейн.

Бенкет скінчився. Залунали звуки оркестри „Соловей" з Торонто. Молодь вщерть виповнила величезну залю. Молодь забавлялася . . .

Служба Божа

В неділю, 5-го вересня, в цій же залі відбулася величава Архиєрейська Служба Божа, яку очолив Єпископ Української Православної Церкви в Канаді, Владика Миколай, в сослуженні священиків і діякона. Владика звернувся зі словом - закликом підтримати почате важке діло — розбудувати „Україну". Хор місцевої парафії прикрашував Службу Божу.

Дефіляда

Після обіду одумівська молодь в одностроях, не зважаючи на досить холодну погоду, маршувала перед Президією, яка складалася з членів Центрального Комітету ОДУМ-у і Єпископа Миколая. Тут можна було бачити невинно - усміхнені обличчя юних одумівців, відважні погляди виховників і серйозні обличчя старших виховників ОДУМ-у. Голова ЦК ОДУМ-у В. Педенко, СВП, палким привітом призітав одумівців і численну публіку - глядачів. Пізніше О. Шевченко, СВП, виголосив коротке слово, присвячене С. Петлюрі, як будівничому модерної демократичної Української Народної Республіки. Командантом дефіляди, в якій взяло кількасот одумівців, був О. Сандул.

Концерт

Біля третьої години дня заля була виповнена майже вщерть. Юні одумівці мусіли забирати місця прямо на підлозі, бо не вистачило сидячих місць. Програма була дуже різнородна й багата. В ній взяли участь одумівці з Торонто, Сент Кетринс, Оттави, Клівленду, Міннеаполісу, Чікаґо і Лондону. Були співи, танці народні, деклямації. Найбільшою прикрасою як завжди, був виступ танцювального ансамблю з Торонта „Веснянки", який захоплював і зачаровував всіх старших і молодших своїм безсмертним гопаком. Це був шедевр творчости маестра М. Балдецького і його виконавців.

Ватра - прощання

Коли надходила сутінь, на розлогій площі „України" запалала величезна ватра. Ватра має в собі невмирущість сили й таємничости, що також притаманне молоді. Тому, мабуть, молодь завжди найкраще почувається навколо ватри. Згори споглядав білолиций. Була ясна, зоряна й холодна ніч... Але хіба молодь відчуває холод? Групами розкидались навколо ватри. одні гуторять, інші співають, а ще інші вдарили аркана навколо ватри. Аж десь біля півночі в тінях догоряючої ватри і ясного повного місяця молодь і старші розходилися — прощалися, даючи один одному обіцянку на другий рік зустрітися знову на „Україні".

ВДОВИНА ЛЕПТА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

треба ними економічно господарювати і точно з них відчитуватися перед громадою, хочу звернути увагу на психологічно-виховний і чуттєвий аспекти успішности збіркової акції, які часто організатори втрачають з ока, чи не доцінюють їх. Вони забувають зацитовану на початку цієї статті євангельську подію про скарбоню, посідачів надміру і вдовину лепту. У фінансових звітах, часописних виказах, з проповідальниць і на радіомовленнях згадується великі багатоциферні пожертви, хоч вони часто походять від тих, що дають „з надміру свого". Їх прізвища повторюються кількакратно, про них говориться тиради похвал і проситься на них і їхні родини Божого благословення та мольб за їхні душі. А на тих, що складають лепти „з усього свого прожитку" не стає місця, ні часу, звітується про них загальною сумою в рубриці „дрібніших" пожертв, обіцюється згадати про них „іншим разом", і на обіцянці кінчається. Так немовбито бідніші не потребують Божих ласк, а їхні душі мольб. Але деколи людині зі скромним заробітком, багатодинній, в пенсійному віці чи хворій тяжче скласти лепту, ніж добре ситуованій — грубшу пожертву, при чому заможні керуються деколи додатковими міркуваннями, амбіцією, бажанням популярности, слави і розголосу.

Тому для добра справи й успішности акції збирання пожертв нашими світськими і церковними жертвоємцями, варто мати на увазі слова Спасителя про апостольську скарбоню. Це великий моральний атут і психологічний поштовх до жертвенности, бо тактика нехтування відхочує проспективних жертвувальників. Недаром вказав на цей позитив Ісус Христос, найкращий Знавець людської природи.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ ШУМ, членка УНСоюзу Відд. ч. 219 Т-ва ім. Михайла Грушевського в Неварку, Н. Дж., померла 6-го серпня 1976 р. на 84-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1928 році. Полишила в смутку сина Олексу, дочок Анису, Карін і Джуді, 5 внуків і 1-го правнука. Похорон відбувся 10-го серпня на цвинтарі Еверґрін в Гіллсайд, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЯРОСЛАВ ГУСАР, член УНС Відд. ч. 25 Т-ва „Свобода", в Джерзі Сиrі, Н. Дж., помер 11-го серпня 1976 р. на 64-му році життя. Покійний народився в Добромилі, Україна. Став членом УНСоюзу в1949 році. Полишив в смутку дружину Оксану, дочку Оксану, сина Ігоря, брата Володимира, сестру Марію. Похорон відбувся 14 серпня 1976 р. на цвинтарі св. Андрея в Со. Бавнд Брук, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ФРЕНСИС ГОЛОВАТА, членка УНСоюзу Відд. ч. 83 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, померла 2-го серпня 1976 на 77-му році життя. Покійна народилася в Чернигові, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1944-му році. Полишила в смутку чоловіка Михайла, дочку Іванку і зятя Витайла та одну внучку Іринку. Похорон відбся 2-го серпня на цвинтарі Факчейс, в Філядельфії.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Кушнір, секретар Від.

МИХАЙЛО ЛОТОЦЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 217 Т-ва св. Иосафата в Рочестер, Н. Й., помер 1-го серпня 1976 р. на 67-му році життя. Покійний народився в Україні. став членом УНСоюзу в 1962 році. Полишив в смутку дружину Анну, синів Джоемса і Евгена, дочну Дженет, 6 внуків і дальшу родину. Похорон відбувся3-го серпня 1976 на цвинтарі Айрондекіт, н Рочестер, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Кубаріч, секрет. Від.

АННА ЛОТОЦЬКА, членка УНС Відд. ч. 217 св Иосафата в Рочестері, Н. Й., померла 22 липня 1976 р. на 89-му році життя. Покійна народилася в Україні. Полишила в смутку сина Михаїла, трьох внуків і шість правнуків та приятелів. Похорон відбувся 26 липня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Т. Кубаріч, секрет. Від.

АННА УРМАНЕЦЬ, членка УНС Відд. ч. 27 Т-ва Орлик Нюарку, померла 6 серпня 1976 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1934 році. Полишила в смутку дочку Любов, трьох внуків і 4-ох правнуків. Похорон відбувся 9 серпня 1976 на укр. катол. цвинтарі св. Михаїла в Скрентон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

о. ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 281 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Байон, Н. Дж., помер 16 липня 1976 р. на 63-му році життя. Покійний народився в Ню Йорк Сиrі, Став членом УНСоюзу в 1972 році. Полишив в смутку брата Иосифа. Похорон відбувся 19 липня 1976 на цвинтарі Калвари в Квінс, Л. А., Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Волошин, секр. Від.

ТЕОДОР ВАЛЬОРНИЙ, член УНС Відд. ч. 293 в Брукліні, Н. Й., помер 24 липня 1976 р на 81-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1928 р. Полишив в смутку дружину Анну, синів Гаррі і Валтера та дочок Олгу і Анну. Похорон відбувся 27 липня на цвинтарі Голі Крос, в Санта круз, Ка.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ГОРСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 256 Т-ва св. Івана в Рівергед, Н. Й., помер 16 липня 1976 р. на 61-му році життя. Покійний народився в Колделе, Пенн. Став членом УНСоюзу в 1936 р. Полишив в смутку дружину Наталку, сина Франка і дочку Стефанію. Похорон відбувся 19 липня 1976 на цвинтарі св. Івана в Рівергед, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АНТІН ЛАНКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 316 Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, Н. Й., помер 6-го серпня 1976 р. на 50-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1959 році Полишив в смутку дружину Барбару, синів Зенона, Павла і Іван, дочку Джюді. Похорон відбувся 8 серпня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестері Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу